

Замальовки курортні

Євген Дудар

З натури

Гід

Ми бігли за ним, як курчата за квочкою. Він поспішав обскакати всі пункти, як панотець після Різдва обійти всю парафію.

— Курорт Трускавець. Нафтуся, Маруся, Софія, Юзя. Ганяють камінці з печінки та нирок. Колись, у тяжкі часи, ганяли винятково панам та багатіям. Сьогодні, як бачите, ганяють трудовому народу.

— Хай би вони й далі тим панам ганяли...

— Що-о!?

— Я кажу, щоб ті камінці в печінках сиділи панам, а не нам...

— А-а-а! Правильно! Отже, дивіться праворуч — бібліотека. Тут відпочиваючі читають. Дивіться ліворуч — їдальня. Тут відпочиваючі їдять. Дивіться прямо — бювет. Тут відпочиваючі п'ють воду... Р-розійдись! Хто куди. Вільна година. Ліворуч — кіоск. Можна придбати сувеніри. Праворуч — фотограф. Можна на пам'ять сфотографуватись.

"ПРИВЕТ ІЗ ТРУСКАВЦЯ"

Він накрив чорною плахтою голову. Лівою рукою диригує:

— Ще трішки вправо! Так. Голову рівно. Усміхніться. Та не так, ніби вас на кропиву посадили. Голову! Голову! Мужчина! Голову не туди! Жінчина на перспективі! Куди ти лізеш, як корова! Фон псуєш, фон! Знов через тебе касету зіпсував... Жінчина й корова, то все одно. Не влупиш її буком по хребті, то не зрозуміє. Тупоумное животное. Отдыхающие, внимание! Щолкаю. Ітак, ота "Привет із Трускавця" два карбованці, а ота — рубель п'ятдесят. Становись, следующие!

Святе подружжя

Хто сказав, що курорти — узаконений притулок невірних жінок і ловеласів-чоловіків? Хто смів пустити таку чорну плітку про місце, де виганяють із печінок камінці й повертають людям здоров'я?

Вони скрізь ходили в парі. І пити Нафтусю, і вмиватися Юзею, і в їдальню, і на прогулянку. Обое в літах, обое з однаковими обручками на руках. Обое — як одне єдине й нероздільне щастя.

Скільки теплоти було в його словах:

— Валюшенько, обережно, бо слизько! — І вона довірливо простягала йому свою поморщену, але ще пухленьку ручку.

Скільки любові й ласки було в її словах:

— Володю, ти так схуд. Випий оту сметанку.

Й худе, порите борознами лице Володі тануло від радощів, а сметана танула в його беззубому роті,

А потім... потім на багатолюдному вокзалі. Вона стояла зі сльозами на очах у тамбурі вагона. А він махав їй рукою, як лебідь лебедиці крилом, і ласкаво туркотів:

— До побачення, Валюшенько! Будеш у Києві — дзвони, зустрінемось.

— До побачення, Володю! Приїжджай до Москви!

Скільки ласки, скільки тепла! Скільки любові... Скільки уваги... Якби хоч часточку своїй жінці й своєму чоловікові. О! Це була б чудова сім'я.